

IJAN MEKDONALD

TRILOGIJA

LUNA

Mlad mesec

Preveo
Goran Skrobonja

Laguna

Naslov originala

Ian McDonald

LUNA NEW MOON

Copyright © Ian McDonald 2015

First published by Gollancz, an imprint of The Orion
Publishing Group, London

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Za Inid

Sadržaj

Luna: likovi	9
------------------------	---

BLIŽA STRANA MESECA

Jedan.	17
Dva.	52
Tri	90
Četiri.	108
Pet	159
Šest.	229
Sedam	251
Osam	285
Devet.	322
Deset.	342
Jedanaest	378
Rečnik	429
Havajski kalendar	433
O piscu	435

Luna: likovi

Za termine u vezi sa običajima lunarnog venčanja i korporativnim titulama, pogledajte rečnik.¹

KORTA HELIO

Adrijana Korta: osnivač i *čoe*go Korta *helija*

Karlos de Madeiras Kastro: Adrijanin *oko* (pok.)

Rafael (Rafa) Korta: najstariji Adrijanin sin; *hvedang* Korta *helija*

Rejčel Makenzi: *oko* Rafe Korte

Lusika Asamoa: *keđi-oko* Rafe Korte

Robson Korta: sin Rafe Korte i Rejčel Makenzi

Luna Korta: kći Rafe Korte i Lusike Asamoa

Lukas Korta: drugi Adrijanin sin; *donmu* Korta *helija*

Amanda Sun: *oko* Lukasa Korte

Lukasino Korta: sin Lukasa Korte i Amande Sun

Arijel Korta: kći Adrijane Korte; istaknuta pravница na Klavijevom sudu

¹ Radi upućivanja na rečnik, te reči će biti označene kurzivom kada se prvi put pojave u tekstu. (Prim. prev.)

Karlinjos Korta: treći sin Adrijane Korte; direktor površinskih radova i zatočnik *Korta helija*

Vagner „Lobinjo“ Korta: četvrti (razbaštinjeni) sin Adrijane Korte; analitičar i Mesečev Vuk

Marina Kalzage: površinska radnica *Korta helija*, kasnije sekretarica Arijel Korte

Elen de Braga: finansijska direktorka *Korta helija*

Eitor Pereira: šef obezbeđenja *Korta helija*

Dr Karolina Makareg: lična lekarka Adrijane Korte

Nilson Nunjes: stjuard Boa Viste

MADRINJE

Ivet: surogat-majka Rafe Korte

Monika: surogat-majka Lukasa Korte

Amalija: surogat-majka Arijel Korte

Flavija: surogat-majka Karlinjosa, Vagnera i Lukasinja Korte

Elis: surogat-majka Robsona i Lune Korte

MAKENZI METALI

Robert Makenzi: osnivač *Makenzi metala*; penzionisani generalni direktor

Alisa Makenzi: *oko* Roberta Makenzija (pok.)

Dankan Makenzi: najstariji sin Roberta i Alise Makenzi; generalni direktor *Makenzi metala*

Anastasija Voroncov: *oko* Dankana Makenzija

Rejčel Makenzi: najmlađa kći Dankana i Anastasije; *oko* Rafe Korte i majka Robsona Korte

Apoloner Voroncov: *keđi-oko* Dankana Makenzija

Adrijan Makenzi: najstariji sin Dankana i Apoloner; *oko* Džonatona Kajodija, Mesečevog Orla

Deni Makenzi: najmlađi sin Dankana i Apoloner; šef *Makenzi fuzije*, ogranka *Makenzi metala* za helijum 3

Brajs Makenzi: mlađi sin Roberta Makenzija; šef finansija za *Makenzi metale*; otac brojnih „usvojenika“

Hoang Lam Hung: usvojenik Brajsa Makenzija i nakratko *oko* Robsona Korte

Džejd Sun Makenzi: druga *oko* Roberta Makenzija

Hedli Makenzi: sin Džejd Sun i Roberta Makenzija; zatočnik u *Makenzi metalima*; polubrat Dankana i Brajsa

Analiz Makenzi: tamni *amor* Vagnera Korte u njegovom tamnom aspektu

Oin Kif: šef obezbeđenja u *Makenzi metalima*; zamenio ga je Hedli Makenzi

Kira Makenzi: Mesečev trkač

AKA

Lusika Asamoa: *oko* Rafe Korte, kasnije članica Kotokoa Abe-ne Asamoe: Mesečev trkač

Kodo Asamoa: kolega iz kolokvijuma Lukasinja Korte i Mesečev trkač

Ja Afuom Asamoa: učesnica žurke u Tveu

Adofo Mensa Asamoa: *Omahene* Zlatne stolice, šef Kotokoa

TAIJANG

Džejd Sun: *oko* Dankana Makenzija

Amanda Sun: *oko* Lukasa Korte

Džejden Ven Sun: vlasnik rukometnog tima *Sunčevi tigrovi*

Džejk Tenglong Sun: generalni direktor kratkotrajne projektantske kuće *Najmanje ptice*

Fu Si, Šenong, Žuti Car: Tri veličanstvena: veštačke inteligencije visokog nivoa koje je razvio *Taijang*

VTO

Valerij Voroncov: osnivač VTO, proveo prethodnih pedeset godina u bestežinskom stanju na cikleru *Sveti Petar i Pavle*
Nikolaj „Nik“ Voroncov: zapovednik flote lunarnih brodova
VTO

Grigorij Voroncov: (nakratko) *amor* i pribežište Lukasinja
Korte

KORPORACIJA ZA LUNARNI RAZVOJ

Džonaton Kajodi: Mesečev Orazo: predsjednik *Korporacije za lunarni razvoj*

Sudija Kufur: viši sudija Klavijevog suda i profesor prava Arijel
Korte

Nagai Rijeko: viši sudija Klavijevog suda i članica Paviljona
Belog Kunića

Vidija Rao: ekonomista i matematičar, član Belog Kunića i
Lunarnog društva; pobornik nezavisnosti; programer Tri
veličanstvena sa *Taijangom* za korporaciju *Vajtejker Godar*

SESTRINSTVO GOSPODARA SADAŠNJICE

Irma Loa: ispovednica Adrijane Korte

Madrinja Flavija: pristupila sestrinstvu posle izгона iz Boa
Viste

Mai de santo Odunlade Abosede Adekola: matrona Sestara
Gospodara Sadašnjice

MERIDIJAN / KRALJICA JUGA

Žorže Nardes: bosa nova muzičar i *amor* Lukasa Korte

Soni Šarma: istraživač s Univerziteta Farsajd

Marijano Gabrijel Demarija: direktor Škole sedam zvona,
koledža za ubice

An Sijujing: trgovački delegat iz *Kineske energetske investicione*
korporacije

Eliza Strači: dizajnerka nanovera; honorarna saradnica *Naj-*
manjih ptica

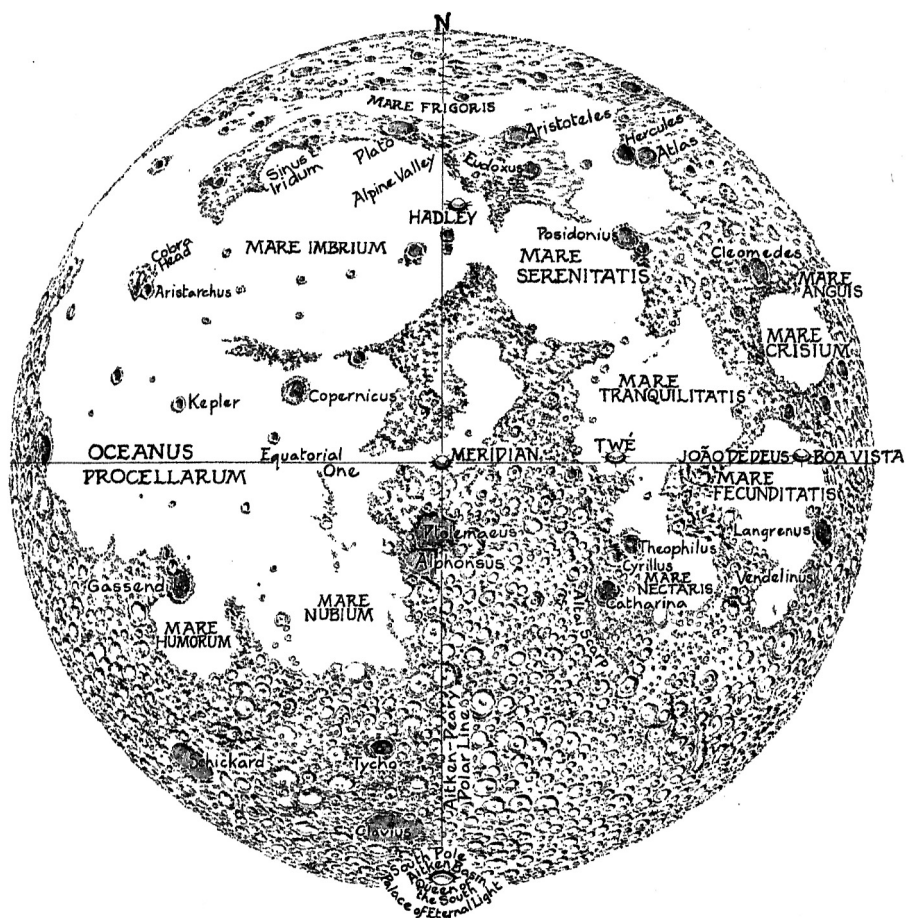
VUKOVI

Amal: vođa čopora Plavih vukova u Meridijanu

Saša Volčonok Ermin: vođa čopora Magdalena iz Kraljice Juga

Irina: *amor* Vagnera Korte u vreme svetlosti

BLIŽA STRANA MESECA

JEDAN

U beloj sobi na rubu ravnice Centralni zaliv² sedi šestoro golih tinejdžera. Tri devojčice, tri momka. Put im je crna, žuta, smeđa, bela. Neprestano, napeto, češu se po koži. Gubitak vazduha suši kožu, izaziva svrab.

Prostorija je tesna, bure jedva dovoljno veliko da se u njemu stoji. Klinci su uglavljeni na klupama okrenuti sučelice, butina stisnutih uz butine suseda, dok im kolena dodiruju kolena onog preko puta. Nemaju gde da gledaju niti šta da vide osim jedni druge, ali izbegavaju da se pogledaju u oči. Previše blizu, previše izloženi. Svi dišu kroz providne maske. Kiseonik šišti tamo gde maske ne prijanjaju dobro. Tik ispod prozora na vratima izlazne komore nalazi se merač pritiska. On stoji na petnaest kilopaskala. Bio je potreban jedan sat da se pritisak spusti ovoliko.

Ali napolju je vakuum.

Lukasinjo se naginje napred i još jednom gleda kroz prozorčić. Kapija je jasno vidljiva; linija od njega do nje prava je i

² Lat.: *Sinus Medii*, mala lunarna ravnica na preseku Mesečevog ekvatora i nultog meridijana. (Prim. prev.)

otvorena. Sunce je nisko, senke su duge i duboke, padaju prema njemu. Crnje na crnom regolitu, mogle bi da kriju mnoge zamke. *Temperatura površine je sto dvadeset stepeni po Celzijusu*, upozorio ga je njegov pratilac. *Biće to hod po žaru.*

Hod po žaru, hod po ledu.

Sedam kilopaskala. Lukasinjo se oseća otečeno, koža mu je zategnuta i nečista. Kad merač dođe do pet, brava će se otvoriti. Lukasinjo bi voleo da je njegov pratilac s njim. Ćindī³ bi mogao da mu uspori zahuktalo srce, umiri trzaje mišića u njegovoj desnoj butini. Njegove oči hvataju oči devojčice spram njega. Ona je Asamoa; stariji brat sedi kraj nje. Prsti joj iskreću amajliju sa *adinkra* simbolom oko vrata. Njen pratilac ju je svakako upozorio na to. Metal može tamo napolju da se u trenu zavari za kožu. Mogao bi da joj zauvek ostane ožiljak u obliku gaje Njame.⁴ Ona mu upućuje delić osmeha. Tu je šestoro golih, zgodnih tinejdžera stisnutih bedrom uz bedro, ali komora je seksualni vakuum. Svaka misao usmerena je prema onome što se nalazi iza vrata. Dvoje Asamoa; jedna devojčica iz porodice Sun; jedna od Makenzija; uplašeni momak Voroncov, koji ubrzano diše; i Lukasinjo Alveš Mao de Fero Arena de Korta. Lukasinjo je bio u vezi sa svima njima osim sa Makenzijevom. Korte i Makenziji ne stupaju u veze. I sa Abenom Maanu Asamoom, zato što je toliko savršena da plaši Lukasinja Kortu. Ali njen brat; taj puši bolje od svih.

Dvadeset metara. Petnaest sekundi. Ćindī je utisnuo plamenom te brojeve u njega. Udaljenost do druge komore. Vreme koje golo ljudsko telo može da izdrži u čistom vakuumu.

³ Reč Ćindī (*jinja*) potiče od Antonija Karlosa Žobima, pevača bosa nove iz šezdesetih godina dvadesetog veka, koji je komponovao pesmu „Din-di“. Tokom sedamdesetih soul pevač Džon Lusijen obradio je tu pesmu, ali je reč dindi (sa značenjem „dragi/draga“) izgovarao kao Ćindī. (Prim. prev.)

⁴ *Gye Nyame* je *adinkra* simbol iz Gane; značenje ovog simbola je „osim Boga ili vrhovne Božje moći“. (Prim. prev.)

Petnaest sekundi pre nesvesti. Trideset sekundi pre nepopravljivih oštećenja. Dvadeset metara. Deset koraka.

Lukasinjo se osmehuje zgodnoj Abeni Asamoi. Tada blesne crvena svetlost. Lukasinjo je na nogama dok se vrata otvaraju. Poslednji dah vazduha iz komore izbacuje ga na Centralni zaliv.

Prvi korak. Njegova desna noga dodiruje regolit i izbija mu svaku misao iz glave. Oči peku. Pluća gore. Rasprsnuce se.

Drugi korak. Izdisaj. *Napolje. Nulti pritisak u tvojim plućima*, rekao je Đindi. Ne, ne, to je pogrešno, to je smrt. Izdahni da ti pluća ne eksplodiraju. Stopalo mu se spušta.

Treći korak. Ispušta vazduh. Dah mu se zamrzava na licu. Voda na njegovom jeziku, suze u krajevima očiju mu ključaju.

Četiri. Abena Asamoa huji pred njim. Koža joj je siva od mraza.

Pet. Oči mu se lede. Ne usuđuje se da trepne. Kapci bi mu se zaledili tako sklopljeni. Ako trepneš, oslepećeš, ako oslepiš, umrećeš. Pogled mu je prikovan za komoru, okruženu plavim navigacionim svetlima. Mršavi Voroncov prolazi kraj njega. Trči kao ludak.

Šest. Srce mu je uspaničeno, bori se, gori. Abena Asamoa se baca u komoru, obazire se dok poseže za maskom. Oči joj se šire, vidi nešto iza Lukasinja. Usta joj se otvaraju u nemom krik.

Sedam. Osvrće se. Kođo Asamoa je pao, tumba se, kotrlja. Kođo Asamoa se davi u Mesečevim okeanima.

Osam. Dok hrli prema plavim svetlima komore, Lukasinjo naglo širi ruke i zaustavlja bezglavi trk.

Devet. Kođo Asamoa se upinje da ustane, ali slep je, prašina mu se zaledila na očnim jabučicama. Maše rukama, posrće, tetura se napred. Lukasinjo ga hvata za ruku. Ustaj. Ustaj!

Deset. Crvenilo mu pulsira u očima: krug svetlosti i svesti fokusiran na krug ulazne komore. Krug koji se primiće sa svakim pulsom crvenila u njegovom mozgu koji se dezintegriše. Diši!, vrište njegova pluća. Diši! Ustaj. Ustaj. Komora je puna ruku i lica. Lukasinjo se baca u krug ruku koje posežu. Krv mu ključa. Gas mu vri u venama; svaki mehurić je usijani kuglični

ležaj. Snaga ga izdaje. Um mu umire, ali on ne pušta Kođovu ruku. Vuče tu ruku, vuče tog dečaka; u agoniji je, gori. Oseća udar, čuje krik naglog rasta vazdušnog pritiska.

U malenom vidokrugu koji mu je preostao, on vidi isprepletene udove, guzice i stomake, sa kojih kaplju kondenzacija i znoj. Čuje brektaje koji se pretvaraju u smeh, jecaje koji prerastaju u bezumni kikut. Tela drhture od ludačkog smeha. Trčali smo po Mesecu. Pobili smo Gospu Lunu.

Novi blesak prizora: crvena mrlja na centralnoj liniji vrata komore: čudno crvenilo na belom. Ne skida pogled sa toga, sa crvene mete koja svu njegovu svest povlači u liniju između njega i nje. Dok mu svest klizi u tamu, on shvata šta je ta crvena tačka. Krv. Spoljna vrata komore zalupila su se na palcu leve noge Kođa Asamoe, spljeskavši ga u dronjak mesa.

A sada tama.

Krilata žena jezdi napolje sa vrha tople struje. Rana svetlost je pretvara u zlato. Ona grebe po samom krovu sveta, onda izvija leđa, podvlači ruke, izbacuje stopala i ponire kao lasta. Stotinu, dve stotine metara u sunovratu, crna tačka koja hrli iz lažne zore, pored fabrika i stanova, prozora i balkona, žičara i liftova, gazišta i mostova. U poslednjem trenutku ona opruža prste, širi primarno perje od nanovlakna i izvlači se iz poniranja. I uvis, diže se visoko, krila joj blešte na sve jačem svetlu. U tri zamaha krilima, već je kilometar daleko, zlatna mrljica spram monumentalnog prizora kanjona kvadre Orion.

„Kučka“, šapuće Marina Kalzage. Ona mrzi slobodu leteće žene, njenu krepkost, savršenu kožu i zategnuto, gimnastičarsko telo. Ponajviše od svega, mrzi što ta žena može da traći dah na rekreaciju, dok Marina mora da se bori za svaki gutljaj vazduha. Marina je umanjila svoj refleks disanja. Čib na njenoj očnoj jabučici pokazuje Marinin sve veći dug za kiseonik. Svako nadimanje pluća košta. Zašla je u minus u banci disanja. Pamti

osećaj panike kada je prvi put pokušala da treptanjem izbaci novi čib iz oka. Nije se dao. Pročakala ga je prstom. Ostao je spojen s njenim okom.

„Svi to imaju“, rekao je agent KLR za doček i prilagođavanje. „Bilo da si običan šljaker koji je upravo sišao sa ciklera, ili Orao lično.“

Statusne pruge za njena Četiri elementala živnule su: statusi računa za vodu, prostor, podatke, vazduh. Od tog trenutka merili su i naplaćivali svaki gutljaj i spavanje, svaku misao i dah.

Kada stigne do vrha stepeništa, vrti joj se u glavi. Naslanja se na nisku ogradu i bori za dah. Pred njom je zastrašujuća, prepuna praznina, blistava od hiljada svetiljki. Kvadre Meridijana ukopane su kilometar duboko i poštuju izokrenuti društveni poredak: bogati žive nisko, siromasi žive visoko. Ultraljubičasti, kosmički zraci, nabijene čestice iz solarnih buktinja bombarduju golo lice Meseca. Zračenje spremno upija nekoliko metara dubok lunarni regolit, ali veoma energični kosmički zraci u iskrama dižu iz tla kaskadu vatrometa sekundarnih čestica koje mogu da oštete ljudsku DNK. Zato su ljudska staništa ukopana duboko, a građani žive onoliko daleko od površine koliko mogu sebi da priušte. Samo su industrijski nivoi viši od Marine Kalzage, a oni su gotovo potpuno automatizovani.

Gore, spram lažnog neba, poskakuje srebrni dečji balon, zarobljen.

Marina Kalzage ide gore da proda sadržaj svoje bešike. Kupac pišačke klima joj glavom da uđe u njegovu kabinu. Pišačka joj je oskudna, žutomrka i zrnasta. Vidi li to ona i tragove krvi? Kupac pišačke procenjuje njene minerale i hranljive materije, pa joj plaća. Marina prenosi sredstva na račun svoje mreže. Možeš da umaniš disanje, piratišeš vodu, napabirčiš hranu, ali oko širine opsega nema cile-mile. Heti, njena pratilja, zgušnjava se iz mlaza piksela iznad njenog levog ramena. To je osnovni, besplatni svlak, ali Marina Kalzage je ponovo na mreži.

Sledeći put, šapuće ona dok se ponovo penje, do hvatača magle. Sledeći put ću doći s lekovima, Blejk.

Marina prevalljuje poslednjih nekoliko stepenika na rukama i nogama. Plastična mreža je bila idealna za sakupljanje; ugrabljena i skrivena pre nego što su botovi *zabalini* mogli da je pronađu i recikliraju. Princip je drevan i pouzdan. Plastična mreža okačena između potpornih greda. Topao vlažan vazduh se diže i u svežini veštačke noći nakratko formira oblake ciruse. Izmaglica se kondenzuje na finoj mreži i kaplje niz niti u teglu za sakupljanje, u količinama dovoljnim za piće. Gutljaj za nju, tečnost za Blejka.

Neko je kod njene zamke. Visok, lunarno mršav muškarac pije iz njene tegle.

„Daj mi to!“

Muškarac gleda u nju, onda ispija teglu do dna.

„To nije tvoje!“

Ona još ima mišiće sa Zemlje. Čak i bez vazduha u plućima, može da ga savlada; veliki, bleđi, krhki mesečev cvet.

„Odlazi odavde. To je moje.“

„Više nije.“ U ruci mu je nož. Ona ne može ništa protiv noža. „Vidim li te ponovo ovde, ustanovim li da je nešto nestalo, raskomadaću te i prodati.“

Ne može ništa da uradi. Nema tog postupka, reči, pretnji ili pametnih ideja koje bi mogle bilo šta da promene. Taj muškarac s nožem ju je zgromio. Može samo da se pokunjeno odvuče odatle. Svaki korak, svaka prečka ispunjeni su razornim stidom. Na maloj galeriji s koje je videla leteću ženu, ona pada na kolena i povraća grčeci se u besu. Suvo, zadihano, neproduktivno. Nema vlage, niti hrane preostale u njoj.

Gore, visoko iznad Meseca.

Lukasinjo se budi. Providna školjka leži mu preko lica toliko blizu da mu se dah magli. On paniči, diže ruke da udari po toj

klaustrofobičnoj stvari, da je odbaci od sebe. Tamna toplota širi mu se kroz lobanju, potiljak, niz ruke, trup. Bez panike. Spavaj. Poslednje što vidi je ljudska prilika kraj uznožja kreveta. Zna da to nije duh pošto na Mesecu duhova nema. Njegov kamen ih odbacuje, njegova radijacija i vakuum ih razvejavaju. Duhovi su krhke stvari, isparenja, nijanse i uzdasi. Ali ta ljudska prilika stoji kao duh, siva, prekrštenih ruku.

„Madrinja Flavija?“

Duh diže pogled i osmehuje se.

Bog ne bi kaznio ženu koja krade iz očajanja. Marina svakog dana u povratku od kupca pišačke prolazi kraj svetišta: ikone Naše Gospe od Kazanja oko koje pulsira sazvežđe biosvetiljki. Svaki taj mehur od želatina sadrži vode dovoljno da se napune usta. Brzo, grešno, ona ih trpa u svoj ranac. Četiri će dati Blejku. On je stalno žedan.

Prošle su samo dve sedmice, ali Marini se čini da poznaje Blejka čitav život. Siromaštvo rasteže vreme. A siromaštvo je lavina. Jedno malo klizanje izaziva sledeće, pokreće nova i onda sve klizi naniže, hita sve dalje. Jedan poništeni ugovor. Jednog dana agencija se nije javila. A te sićušne cifre na rubu njenog vidokruga i dalje su otkucavale. Klizale se, hitale sve dalje. A onda je počela da se penje uz lestvice i stepeništa, uza zidove kvadre Orion. Pela se sa potke mostova i galerija, gore iznad avenija sa stanovima, uz sve strmija stepeništa i merdevine (jer liftovi koštaju, a do tih najviših nivoa liftovi i ne idu), uvis prema visećim hrpama i kockama Bairro Alta. Redak vazduh mirisao je na vatromet: sirovi kamen još svež posle prolaska građevinskih botova, sinterovano staklo. Gazišta su se opasno njihala pored vrata-zavesa kamenih ćelija, osvetljenih samo svetlom koje je prodiralo kroz njihova vrata i nezastakljene prozore. Jedan pogrešan korak podrazumevao je spori vrisak dole, prema neonima Gagarinovog prospekta.

Bairo Alto se menjao sa svakom lunom i Marina je odlutala daleko pre nego što je pronašla Blejkovu sobu. *Pristajem da delim; zajedničko plaćanje dnevnog zakupa*, pisalo je u oglasu na spiskovima Meridijana.

„Neću se dugo zadržati“, rekla je ona, obazirući se po jedinoj prostoriji sa dva dušeka od memorijskog sunđera, praznim plastičnim bocama za vodu, bačenim poslužavnicima za hranu.

„Nikad se ne zadrže dugo“, rekao je Blejk. Onda su mu se oči iskolačile i on se presamitio u razornom, sterilnom kašlju koji mu je protresao svako rebro i koščicu u mršavom telu. Od isprekidanog kašlja Marina je cele te noći ostala budna; tri suva, gotovo razdražljiva nakašljavanja. Onda još tri. I još tri. I još tri. Zbog kašlja je bila budna svake sledeće noći. Bila je to pesma Bairo Alta: kašalj. Silikoza. Mesečeva prašina pretvara pluća u kamen. Posle paralize nastupa tuberkuloza. Fazi to lako leče. Ljudi koji žive u Bairo Altu troše svoj novac na vazduh, vodu i prostor. Čak su i jeftini fazi tek daleka nada.

Marina. Prošlo je toliko vremena otkad joj se pratilja poslednji put obratila da ona umalo ne pade sa merdevina od iznenađenja. *Imaš poslovnu ponudu.* Pad je to od nekoliko metara; ništa pod ovom ludom gravitacijom. Ona i dalje sanja da leti: u tim snovima ona je ptica na navijanje koja kruži oko mehaničkog planetarijuma. Planetarijuma koji se obrće u kamenom kavezu.

„Prihvatiću.“

Radi se o katering.

„Mogu ja to.“ Radiće bilo šta. Pregleda ugovor. Dala je nisku cenu, ali ponuda jedva da je dovoljna. Koliko za njenu mrežu vazduh-voda-ugljenik, i malo preko toga. Postoji i avans. Biće joj potrebna nova uniforma iz štampača. I kupka u banji. Oseća da joj i kosa smrdi. I karta za voz.

Ima jedan sat da stigne do Centralne stanice. Marina trepće i tako stavlja potpis. Kontaktno sočivo skenira i prenosi šaru nje-ne mrežnjače agenciji. Pratioci se rukuju i novac je na njenom

računu. Radost je toliko oštra da je boli. Moć i magija novca nije u onome što ti on dopušta da poseduješ; već u onome što ti dopušta da budeš. Novac je sloboda.

„Pojačaj“, kaže ona Heti. „Uspostavi podrazumevane vrednosti.“

Istog trenu stezanje u njenim plućima popušta. Izdisaji su divni. Udisaji – ushićenje. Marina uživa u parfemu Meridijana: elektricitet, barut, vonj otpadnih voda i plesni. A kad dođe do tačke u kojoj bi dah trebalo da se okonča, ima ga još. Udiše duboko.

Ali nema mnogo vremena. Da bi stigla do voza, moraće da uzme Zapadni 83. lift, ali to je na drugoj strani u odnosu na Blejkov stan. Lift ili Blejk? Nema tu šta da se bira.

Lukasinjo se budi. Pokušava da sedne i bol ga tera natrag na krevet. Bridi kao da mu je svaki mišić u telu odvučen sa svoje kosti ili zgloba, da bi taj prostor popunilo mrvljeno staklo. Leži na krevetu, u svlaču koji je pod pritiskom, istom onom koji bi nosio u normalnoj, bezbednoj, običnoj šetnji po površini. Može da pomera ruke, šake. Prsti mu se pomeraju gore-dole po telu, ispituju stanje. Trbušnjaci, mišićni oklop na njegovom stomaku, butine čvrste i definisane. Dupe mu je na opip fenomenalno. Voleo bi da može da dodirne svoju kožu. Mora da zna da li mu je koža dobro. Čuven je po toj svojoj koži.

„Posrano se osećam. Čak me i oči bole. Jesam li na drogama?“

Mi-opioidni klasteri u tvojoj centralnoj sivoj masi pod direktnom su stimulacijom, kaže glas u njegovoj glavi. Mogu da podesim količinu.

„Hej, Đindi, vratio si se.“ Nema greške, bio je to pedantan, batlerski govor njegovog pratioca. Pratioci imaju problem sa dvosmislenošću. On je svestan čiba u donjem desnom uglu vidokruga. Korte ne moraju da obraćaju pažnju na te brojeve, ali njemu je drago što to vidi. Čib mu govori da je živ, svestan, da konzumira. „Gde sam?“

Nalaziš se u medicinskoj ustanovi Sanafil Meridijan, kaže Đinđi. Premešten si iz hiperbarične komore u svlak pod pritiskom. Prošao si kroz niz medicinski izazvanih koma.

„Koliko dugo?“ Pokušava da se uspravi u sedeći položaj. Bol mu kida svaku kost i zglob. „Moja žurka!“

Pomerena je. Sada ti sleduje još jedna indukovana koma. Dolazi ti otac u posetu.

Bele zglobne medicinske ruke opružaju se iz zidova.

„Čekaj, ne. Video sam Flaviju.“

Da. Došla je da te poseti.

„Nemoj da mu kažeš.“

Nikad nije razumeo zbog čega je njegov otac prognao njegovu madrinju, surogat-majku, iz Boa Viste kad je osvanuo Lukasinjov šesnaesti rođendan. Zna samo da ukoliko Lukas Korta sazna da je madrinja Flavija bila tu, povrediće je kroz stotinu zlobnih pakosti.

Neću, kaže Đinđi.

Lukasinjo se budi treći put. Njegov otac stoji kraj uznožja kreveta. Nizak muškarac, vitak; taman i progonjenog izgleda koliko je njegov stariji brat širok i zlatan. Pribran i ulickan, s tankim, kao olovkom nacrtanim brkovima i bradom, tek toliko; savršen, ali uvek pažljivo razmatra kako da održi to savršenstvo: njegova odeća, kosa, nokti su besprekorni. Hladan, promišljen čovek. Iznad levog ramena lebdi mu Tokinjo. Njegov pratilac je komplikovan čvor muzičkih nota i kompleksnih akorda koji se povremeno razrešavaju u polučujni šapat bosa nova gitare.

Lukas Korta aplaudira. Pet puta jasno pljeska.

„Čestitam. Sada si Trkač.“ U porodici i van nje zna se da Lukas Korta nikada nije trčao po Mesecu. Razlog za to je njegova tajna: Lukasinjo je čuo da onima koji guraju nos u to sleduje kazna, teška. „Ekipa urgentnog odeljenja; oftalmolozi, specijalisti za pneumotoraks; najam hiperbarične komore, najam

svlaka pod pritiskom, naknade za kiseonik...“, govori njegov otac. Lukasinjo ustaje sa kreveta. Medicinski botovi uklonili su svlak pod pritiskom. Beli zidovi se otvaraju oko njega; robotske ruke se opružaju nudeći mu novoodštampanu odeću. „Transfer iz Meridijana u Žoao de Deus...”

„Ovo je Žoao de Deus?”

„Moraš na prijem. Doček heroja. Potrudi se. I gledaj da makar pet minuta ne trpaš kitu ni u koga. Svi su tu. Čak je i Arijel uspjela da se izvuče iz Klavijevog suda.”

Pre svega ostalog: ono najosnovnije. Metalni zakivci i klinovi zavlače se pažljivo u rupe u njegovom mesu – svaka je uspomena na slomljeno srce. Đinđi pokazuje Lukasinju njega samog i on može da se očešlja tako da mu frizura bude sasvim veličanstvena pod niskom gravitacijom; duboki morski talas sjajne guste kose. Ubistvene jagodice, a o stomak bi mogao da mu mrviš kamenje. Viši je od oca. Svi u ovoj generaciji viši su od pripadnika druge generacije. Bokte, koji je frajer.

„Preživeće“, kaže Lukas.

„Ko?” Lukasinjo okleva između košulja pre nego što odabere blagu nijansu smeđe boje sa šarom laporca.

„Kodo Asamoa. Ima dvadeset pet procenata opekotina drugog stepena, rasprsnute alveole, popucale krvne sudove, moždane lezije. I nožni palac. Ozdraviće. Delegacija Asamoa čeka u Boa Visti da ti zahvali.”

Možda tamo bude i Abena Asamoa. Možda će biti toliko zahvalna da će mu dozvoliti da je pojebe. Mrke pantalone sa manžetom od dva centimetra i šest faltica. Zakopčava kaiš. Čarape od paučinaste svile i dvobojne mokasine. Pošto je prijem posredi, odgovaraće sportski sako. On bira tvid, oseća bockanje vlakana između palca i prstiju. To je životinjskog porekla, nije štampano. Bezumno skup materijal životinjskog porekla.

„Mogao si da umreš.”

Dok Lukasinjo oblači sako, primećuje značku na reveru: Dona Luna, obeležje Mesečevih trkača. Sveta zaštitnica Meseca:

Naša Gospa Života i Smrti, Svetla i Tame, dopola lice crnog anđela, druga polovina – gola bela lobanja. Dvolična Gospa. Gospa Mesec.

„Šta bi porodica onda učinila?“

Kako je njegov otac znao da će on odabrati sako sa značkom? Onda ruke unose ostatak odeće u zidove i on primećuje da na svakom sakou stoji značka Dona Lune.

„Ja bih ga ostavio, da sam bio na tvom mestu.“

„Ali nisi“, kaže Lukasinjo. Đindi prikazuje Lukasinju ukupan učinak onoga što je izabrao. Elegantno ali ne i svečano, neformalno ali sa stilom i po sezonskoj modi, a to je evropska moda iz pedesetih godina dvadesetog veka. Lukasinjo Korta obožava odeću i ukrase. „Sad sam spreman za svoj prijem.“

„Ja ću se boriti s tobom.“

Reči Arijel Korte jasno se čuju u sudnici. I u prostoriji nastaje gungula. Tuženi viče: ne možeš to. Branilac grmi zbog kršenja pravila postupka. Arijelin pravni tim – sada su joj to sekundanti, pošto je dogovoreno suđenje dvobojem – preklinju, pokušavaju da je obrlate, viču da je to bezumno, da će je Alajumov zatočnik raskomadati. Galerija za javnost je u haosu. Sudski novinari zatrpavaju opseg mreže dok strimuju prenos uživo.

Rutinsko poravnanje o starateljstvu posle razvoda pretvorilo se u najveću moguću dramu. Arijel Korta je u Meridijanu – pa stoga i na celom Mesecu – vodeći advokat, kako za sklapanje braka tako i za razvode. Njeni *nikah*-ugovori⁵ dotiču svakog od Pet Zmajeva, velikih Mesečevih dinastija. Ona ugovara brakove, pregovara o njihovom okončanju, pronalazi rupe u titanijumski tvrdim bračnim ugovorima, cenjka se oko otkupa

⁵ *Nikah* – bračni ugovor u islamskom pravu; od arapske reči koja bukvalno znači: „snošaj“. (Prim. prev.)

i dogovara žestoke alimentacije. Sud, galerija za javnost, štampa, društveni komentatori i obožavaoci sudnice imaju najveća moguća očekivanja od slučaja Alajum protiv Filmusa.

Arijel Korta ne razočarava. Svlači rukavice. Rita cipele sa nogu. Skida sa sebe *Diorovu* haljinu. Samo u kapri helankama i sportskom topu, Arijel Korta stoji ispred Klavijevog suda. Arijel pljeska Išolu, svog zatočnika, po leđima. To je plećati Joruba šiljate glave, ljubazan čovek i brutalan borac. Dodoši – novi doseljenici – sa svojom zemaljskom mišićnom masom, najbolji su borci u sudnici.

„Ja ću ovo da odradim, Išola.“

„Ne, senjora.“

„Neće me ni pipnuti.“

Arijel prilazi trima sudijama.

„Nema prigovora na moj izazov?“

Sudija Kufur i Arijel Korta poznaju se već dugo; učitelj i učenica. Prvog dana na pravnom fakultetu on je nju naučio da lunarno pravo počiva na tri noge. Prva je to da ne postoji krivično, već samo ugovorno pravo: o svemu se može pregovarati. Druga je: što manje prava, to bolje. Treća glasi da je nagli potez, vešt zaokret, smeli rizik jednako moćan kao i razborita argumentacija i unakrsno ispitivanje.

„Savetnice Korta, znate jednako dobro kao i ja da je ovo Klavijev sud. Sve može biti osporeno, uključujući i Klavijev sud“, kaže sudija Kufur.

Arijel skuplja prste desne šake i saginje glavu pred sudijama. Okreće se sućelice zatočniku tuženog dole, u jami. Sav je u mišićima i ožiljcima, veteran iz mnogobrojnih sporova koji su prerasli u dvoboje, i već je poziva rukom da dođe, da siđe, da uđe u jamu za borbu.

„Borimo se onda.“

Sudnica odjekuje rikom odobravanja.

„Prva krv“, viče Eraldo Munjoz, Alajumov advokat.

„O ne“, zaurla Arijel Korta. „Smrt, ili ništa.“

Njen tim i njen zatočnik su na nogama. Sudija Nagai Rijeko pokušava da nadjača buru glasova. „Savetnice Korta, moram da vas upozorim...“ U metežu, Arijel Korta stoji pribrano, moćno, mir u srcu oluje glasova. Advokati odbrane se savetuju, pognutih glava, sevaju očima na nju, a onda se vraćaju brzom, tihom razgovoru.

„Molimo sud da nas sasluša.“ Munjuz je na nogama. „Tuženi se povlači.“

Ne čuje se niti dah u Sudnici broj tri.

„Onda presuđujemo u korist tužioca“, kaže sudija Džang. „Troškovi padaju na račun tuženog.“

Treći put je u sudu erupcija i ovog puta najglasnija je od svih. Arijel upija dodvoravanje sa svih strana. Stara se da je kamere snime iz svih uglova. Izvlači dugu, tananu elektronsku muštiklu od titanijuma, u trzaju je razvlači do pune dužine, zaključava i pali, pa izdiše retki pramen bele izmaglice. Nabacuje jaknu preko ramena, kači cipele o prst i izlazi iz suda u svojoj opremi za borbu. Aplauz, lica, lebdeći oblak pratilaca: proždire ih. Svako suđenje je teatar.

Pogled napolje košta; zabava košta još više, tako da Marina sedi na svojoj donjoj palubi, na sedištu u centralnom odeljku i krevelji se detetu koje viri prema njoj između naslona za glavu. Putovanje od Meridijana do Žoao de Deusa brzim vozom traje jedan sat. Izmotavanje pred detetom dovoljno je zabavno. Ovo je prvi put da je Marina napustila Meridijan. Na Mesecu je. Na površini Meseca je, juri po magnetnim šinama brzinom od hiljadu kilometara na sat, i slepa je unutar metalne cevi. Ravnice i rubovi kratera, brazde i hridi. Velike planine i ogromni krateri. Sve tamo napolju, izvan ovog brbljivog enterijera pastelnih boja koji miriše na jasmin. Sve sivo i prašnjavo. Sve isto, sve osim grandioznosti. Ništa ne propušta.

Heti ima potpuni pristup mreži, pa kad detetu kažu da prestane da gnjavi gospođu pozadi, Marina provodi vreme uz muziku i slike. Sestra joj je podigla nove porodične fotografije. Tu su njena nova sestričina i njen stari sestrić. Tu je zet Arun. Tu je njena mati, na stolici, sa cevčicama u nadlanicama. Osmehuje se. Marini je drago što ne može da vidi bezvazdušne planine, gruba prazna mora. Spram bogatstva lišća, nebesa blage golubije nijanse, mora toliko zelenog i punog da gotovo može da mu onjuši dubinu, Mesec bi izgledao kao bela lobanja. U ovom vozu Marina može da se pravi da je kod kuće, na Zemlji, i da će izaći među drveće i vulkane Kaskadije.

Mama u utorak počinje s novom turom. Kesi nikad ne bi otvoreno molila za novac, ali molba je tu. Mamini medicinski računi su i poslali Marinu na Mesec. Veliki procvat na Mesecu! Svi pružaju ruke. Svi, u svakoj sekundi svakog dana. Marina suzbija bes iza stegnutih zuba. To nije lunarni način. Kad bi se svi ponašali u skladu sa onim što osećaju, gradovi bi se do mraka pretvorili u mrtvačnice.

Voz usporava ulazeći u Žoa de Deus. Putnici uzimaju svoje stvari. Hetina uputstva su da se predstavi obezbeđenju na Peronu broj 6, odakle će je privatni tramvaj odvesti na lice mesta. Marina oseća nalet uzbuđenja; prvi put pomišlja na ono što čeka na kraju te privatne linije: na Boa Vistu, legendarnu palatu i vrtove Kortâ.

Ispred Sudnice broj tri svita silazi. Arijel Korta nikada nije bez obožavatelja, prišipetlji, potencijalnih clijenata, potencijalnih udvarača svih polova. *Privlačna* je prvo što ljudi kažu za Arijel. Korte nikada nisu bile veliki lepotani i lepotice, ali nijedan Brazilac nikada nije bio ružan, a svako Adrijanino dete privlači pogled svojom pojavom. Arijelina privlačnost je u njenom držanju; ona se drži pribrano i sigurno, sa hladnim

samopouzdanjem. Pažnja struji prema njoj. Njen kolega Idris Irmak gura se kroz poljupce i čestitke.

„Mogla si da pogineš tamo.“

Kamere veličine insekata roje se iznad Arijeline glave.

„Ne, nisam.“

„Rasporio bi te.“

„Misliš?“

Arijeline šake se pomeraju i grabe Idrisa za podlakticu. Blokira mu lakat. Njen najmanji pritisak dovoljan je da mu iščaši zglobov kao poklopac iz flaše. Svita uzdiše. Kamere se strelovito spuštaju za bolji ugao. Ovo je senzacionalno. Trač-mreže ima da cvile danima. I pušta ga. Idris otresa bolnu šaku. Sva deca Kortâ uče grejsijevski džiju-džicu⁶. Adrijana Korta smatra da svako dete treba da poznaje neku boričaku veštinu, svira muzički instrument, govori tri jezika, ume da čita godišnji izveštaj i pleše tango.

„Iseckao bi me u froncle. Zar misliš da bih rizikovala to da nisam znala da će Munjoz kapitulirati?“

Idris širi ruke. Objasni trik.

„Alajumovi su bili klijenti Makenzija sve dok Betejk Alajum nije uvredio Dankana Makenzija tako što se nije venčao sa Tansi Makenzi“, kaže Arijel. Svita upija njene reči. „Makenziji su povukli svoju podršku. Bez nje: da me je Alajum makar zagrebao, dovelo bi to do krvne osvete sa Kortama, bez kuće Makenzi iza njih. To nisu smeli da rizikuju. Sve vreme sam forsirala dvoboj jer sam znala da moraju da se predaju.“ Zaustavlja se pred vratima Sobe za savetnike kako bi se obratila sviti. „A sad izvinite, moram na prijem za mog nećaka povodom Mesečeve trke, i jednostavno ne mogu tamo da odem ovako.“

⁶ Porodica Grejsi iz Rio de Žaneira čuvena je porodica majstora boričakih veština i zaslužna je za nastanak brazilske varijante džiju-džicu. (Prim. prev.)

* * *

Sudija Nagai i boca džina od deset biljaka čekaju Arijel u Sobi za savetnike.

„Još jednom izvedi takav trik u mojoj sudnici, i narediću zatočnicima da ti prospu creva“, kaže sudija. Nasađena je na ivicu umivaonika. Oda je za savetnike su male i zagušljive.

„Ali to bi bilo nedvosmisleno kršenje savesnosti“, kaže Arijel. Baca pune ruke poslovne odeće u deštopač. Levak to guta i pretvara tkaninu u organsku sirovinu. Beižaflor, Arijelina pratilja, već je odabrala njenu odeću za prijem: *Balensijaginu* haljinu iz 1958, bretele, asimetrični kroj, crni cvetni print na tamnosivom. „Sud ne štiti interes ugovorne strane?“

„Zašto ne možeš prosto da kopaš helijum kao tvoja braća?“

„To su tako dosadni momci.“ Arijel je ljubi u oba obraza. „Lukasu je smisao za humor u minusu.“ Arijel zagleda džin: poklon od klijenta. „Specijalna štampa. Baš lepo od njega.“ Naginje bocu prema sudiji Nagai. Odmahivanje glavom. Arijel sebi priprema martini, žestoko suv.

Rijeko se dodiruje levim kažiprstom između očiju: to je prihvaćeni gest za razgovor bez pratilaca. Arijel trepće da ukloni Beižaflor: jedva приметnog kolibrija, mlaz duginih boja koji neprestano menja nijanse kako bi odgovarao Arijelinoj odeći. Rijekin pratilac, prazan list papira koji se neprestano presavija u nove modele origamija, iščezava.

„Neću te zadržavati“, kaže sudija Nagai. „Da budem kratka, možda nisi svesna da sam ja članica Paviljona Belog Kunića.“

„Kako ono kažu? Ko god veli da je član Belog Kunića...“

„... to nije“, dovršava sudija Nagai aforizam. „Postoji izuzetak koji potvrđuje svako pravilo.“

Arijel Korta otmeno srkne malo martinija, ali sva čula su joj pozorna i živa. Paviljon Belog Kunića, veće savetnika Mesečevog Orla, obitava negde između mita i istine. Postoji, ne može da ne postoji. Krije se naočigled. Njegovi članovi potvrđuju i

opovrgavaju svoje članstvo. Arijel Korti nije potrebna Beižaflo da bi joj rekla kako joj srce ubrzano kuca, kako joj je dah ubrzan. Potrebna joj je sva koncentracija da spreči prelivanje uzbuđenja u mreškaje martinija.

„Članica sam Belog Kunića“, kaže sudija Nagai. „Već pet godina. Svake godine Beli Kunić ostaje bez dva člana. Ja pripadam ovogodišnjoj rotaciji. Želela bih da te nominujem za taj položaj.“

Arijel oseća da joj se stomak zateže. Stolica za okruglim stolom, a ona stoji tu u donjem vešu.

„Počastvovana sam. Ali moram da pitam...“

„Zato što si izuzetno nadarena mlada žena. Jer je Beli Kunić svestan rastućeg uticaja određenih elemenata među Pet Zmajeva u KLR i želi da potre taj uticaj.“

„Makenziji.“ Nijedna druga porodica nije toliko ogoljeno ambiciozna što se političke moći tiče. Adrijan Makenzi, najmlađi sin generalnog direktora Dankana, *oko* je Džonatona Kajodija, Mesečevog Orla, predsedavajućeg *Korporacije za lunarni razvoj*. Robert Makenzi, patrijarh klana, dugo je vodio kampanju za aboliciju KLR i punu lunarnu nezavisnost, oslobođenje od očinskog nadzora Zemlje. *Mesec je naš*. Arijel poznaje političke argumente i igrače, ali je uvek ostajala nezainteresovana. Više od bilo kog drugog zakona, lunarno bračno pravo je haotični teren žestokih lojalnosti, šištećeg besa i beskrajnih zavada. To je nepostojana mešavina sa politikom KLR. Ali mesto kraj Orla... Ona možda nikada nije imala istopljenu lunarnu prašinu na koži, ali Arijel je Korta, a u duhu Kortâ je vlast.

„Ima onih bliskih vlasti koji smatraju da je vreme za Korte da prekinu sa svojom izolacijom i postanu učesnici lunarnog poretka.“

Od svih pripadnika njene porodice, Arijel se vinula najbliže političkoj moći. Rafa, *bu-hveđang Korta helija*, ima ekonomsku moć: *Korta helio* obasjava noći na Zemlji; Adrijana, osnivačica, matrijarh *Korta helija*, ima moralnu moć. Ali Korte nisu opšte

omiljene među starijim porodicama. Peti Zmaj; smatraju ih skorojevićima, lupežima koji su prešli na legalno poslovanje, iscerenim ubicama, karioka kaubojima. Korte se smeškaju dok te kasape. Nema više karioka kauboja, helijumskih zlikovaca. Ovo je njihov poziv da sednu za sto vlasti. Ovo je prihvatanje Kortâ kao kuće plemića. *Mamai* će prezrivo reći – kome još treba odobravanje tih degenerika, tih parazita i mekušaca? – ali biće joj drago zbog Arijel. Arijel je oduvek znala da nije njena miljenica, da nikad neće biti zlatno dete, ali ako je Adrijana Korta gruba prema svojoj kćerki, to je samo zato što od nje očekuje više nego od sinova.

„Onda, prihvataš?“, kaže sudija Nagai. „Rado bih se sklonila od ovog umivaonika.“

„Naravno da prihvatom“, kaže Arijel. „Šta si očekivala da kažem?“

„Mogla si da najpre to razmotriš“, predlaže joj sudija Nagai.

„Zašto?“ Arijel širi oči otvoreno i iskreno. „Bila bih budala kada ne bih prihvatila.“

„Tvoja porodica bi mogla da misli drugačije...“

„Moja porodica misli da bi trebalo da sam u Žao de Deusu, sva prašnjava i znojavo u spoljnom odelu. Ne.“ Ona diže svoju čašu sa martinijem. „Za mene. Arijel Kortu, Belog Kunića.“

Sudija Nagai prelazi desnim kažiprstom preko čela. *Može-mo se vratiti u snimani svet.* Arijel treptajem vraća Beižaflor. Sudijin pratilac Oko ponovo se pojavljuje. Sudija Nagai odlazi. Štampač se oglašava zvonjavom. *Balensijagina* svečana haljina je spremna. Beižaflor već menja boju u skladu s njom.

Mala Luna Korta je u haljinici sa širokom suknjom i štampanim božurima. Haljina je bela, skupljena u porubu, sa smelim dezenom grimiznih cvetova. *Pjer Karden.* Ali Luni je osam godina i dosadila joj je svečana odeća, pa rita cipele s nogu i juri bosa kroz bambuse. Njena pratilja je takođe Luna: noćna

leptirica luna boje limete sa velikim plavim očima na krilima. *Noćne leptirice lune su iz Severne, ne iz Južne Amerike*, rekla joj je baka Adrijana. *I stvarno ne bi trebalo pratilji da nadenesh sopstveno ime. Ljudi možda neće znati s kim razgovaraju.*

Leptiri izleću iz zaklona i kovitlaju se iznad Lunine glave. Plavi, plavi kao lažno nebo, i široki kao njena šaka. Deca iz porodice Asamoa donela su kutiju za proslave i pustili ih iz nje. Luna oduševljeno pljeska. Nikada ne viđa životinje u Boa Visti: njena baka se njih užasava. Ne dozvoljava da bilo šta sa krznom, krljuštima ili krilima dospe u Boa Vistu. Luna juri za trakom leptira koji sporo mašu krilima, trči ne da bi ih sustigla, već da bi bila slobodna i lebdela kao oni. Vazduh se vrtloži, šapuće u mladicama bambusa, nosi glasove, muziku i miris hrane. Meso! Luna se hvata za mišice. Ovo je nešto posebno. Privučena mirisom mesa na roštilju, probija se između visokih, zatalasanih bambusovih trski. Iza nje spori vodopadi u kaskadi teku između ogromnih kamenih lica oriša.⁷

Pre tri i po milijarde godina, magma je izbila iz živog srca Meseca i preplavila basen Mora plodnosti⁸; bućajući polako u potočićima, oko sedimentnih nasipa i kroz cevi lave. Onda je srce Meseca umrlo, reke su se ohladile, a šuplje cevi lave ostale su da leže hladne, mračne i tajnovite, okamenjene arterije. Godine 2050, Adrijana Korta se spustila niz užad iz pristupnog tunela koji su njeni selenolozi izbušili u Moru plodnosti. Njene svetiljke obasjale su skriveni svet; netaknutu cev lave široku i visoku stotinu metara, dugu dva kilometra. Prazan, devičanski univerzum, dragocen kao geoda. *Ovo je to mesto*, proglasila je Adrijana Korta. *Ovde ću stvoriti dinastiju*. Za pet godina, njene mašine su oblikovale unutrašnjost, isklešale lica umbanda bogova velika poput gradskih blokova, uspostavile

⁷ Duh ili božanstvo koje odražava jednu od manifestacija Olodumara (Boga) u duhovnom ili religioznom sistemu Joruba. (Prim. prev.)

⁸ Lat.: *Mare Fecunditatis*, lunarni region prečnika 840 km. (Prim. prev.)

vođeni ciklus i ispunile prostor balkonima i stanovima, pavi-ljonima i galerijama. Ovo je Boa Vista, palata porodice Korta. Ćak i na ovaj dan proslave, kamen drhti od vibracija kopača i sinterizatora koji rade duboko u zidovima, oblikuju prostorije i mesta za Lunu i njene generacije.

Danas je prijem povodom Lukasinjove Mesečeve trke i Boa Vista je otvorila svoje zeleno srce posetiocima. Luna Korta se provlači između amora i madrinja, članova porodice i nameštenika, Asamoa i Suna, Voroncova pa čak i Makenzija i ljudi koji ne pripadaju nijednoj velikoj porodici. Visokih pripadnika treće i niskih, zdepastih predstavnika prve generacije. Haljine i odelja, podvijene nogavice i podsuknje, svečane rukavice i šarena obuća. Desetak boja kože i očiju. Bogatstvo i lepota. Prijatelji i protivnici. Luna Korta je rođena usred svega toga, uz zvuk vode u padu i mrmljanje veštačkog vetra kroz bambuse i granje. Ona ne poznaje drugi svet. A ovog posebnog dana, služi se meso.

Poslužitelji su postavili električne roštilje pod nadstrešnicom udno Ošumine⁹ donje usne. Kuvari bockaju po mesu i okreću ražnjiće. Masni dim diže se prema rubu neba, danas podešenog na boju vedrog plavog popodneva sa oblacima koji klize. Svetlo zemaljsko popodne. Konobari nose gostima velike poslužavnike sa ražnjićima. Luna stupa između jedne kelnerice i njenog odredišta.

„Hej, lepa haljina“, kaže kelnerica na veoma lošem portugalskom. Niska je, ne mnogo viša od Lune, i zdepasta. Previše se kreće s obzirom na gravitaciju. Dođoš, nedavno pristigla sa ciklera. Njen pratilac je jeftini svlak od raširenih tetrahedrona.

„Hvala“, kaže Luna, prešavši na *globo*, pojednostavljeni engleski koji predstavlja zajednički jezik. „Jeste.“

Kelnerica nudi Luni svoj poslužavnik.

„Piletina ili junetina?“

⁹ *Oshun* ili *Oxum* – jedna od oriša. (Prim. prev.)

Luna uzima masni, sočni ražnjić s junetinom.

„Pazi da ne uflekaš tu svoju ljupku haljinu.“ Govori sa *Norte* akcentom.

„Taman posla“, kaže Luna krajnje ozbiljno. Onda skakuće kamenom stazom kraj rečice koji teče kroz srce Boa Viste, grizući komade krvave junetine sitnim belim zubima. Tamo je Lukasinjo u svojoj svečanoj odeći sa značkom Dona Lune i martinijem blu mun u ruci. Oko njega su njegovi prijatelji iz Mesečeve trke. Luna prepoznaje devojkicu iz porodice Asamoa, i Sunovu. Suni i Asamoe su oduvek bili deo porodice. Lako je prepoznati čudnog, bledog mladog Voroncova. Kao vampir, misli Luna. A ono mora da je Makenzijeva. Sva zlatna.

„Imaš divne pegice“, kaže Luna, upavši u Lukasinjovu grupu. Gleda Makenzijevu pravo u lice. Smeju se njenoj smelosti, Makenzijeva najviše od svih.

„Luna“, kaže Lukasinjo. „Idi i jedi to na nekom drugom mestu.“ On to izgovara kao bezazlenu šalu, ali Luna ga sasvim dobro razume. Besan je na nju. Isprečila se između njega i Abe-ne Asamoe. Verovatno želi seks s njom. Samo bi da se okoristi. Kraj njegovih nogu je niz čaša za koktele okrenutih naopako. Da se okoristi, pijandura.

„Samo kažem.“ Korte govore ono što im je na umu. Luna briše usta nadlanicom. Meso, a sad čuje i muziku. „I ja sam pegava!“ Dodiruje prstom svoje korta-asamoanske obraze, pa se ponovo daje u trk. Hita preko kamenja za prelazak preko reke u potrazi za muzikom. Gazi bučno kroz vodu, diže mlazeve kapljica koji sporo padaju. Gosti skiče i krešte, uklanjaju se od vode u padu, ali na licima im je osmeh. Luna zna da je neodoljiva.

„*Tio* Lukase!“

Luna trči do njega i grli ga oko nogu. Naravno da će on biti blizu muzike. Razgovara sa doseljenicom koja je Lunu poslužila mesom. Ona sada nosi poslužavnik sa plavim koktelima. Luna ga je prekinula. On prokuštra Luninu tamnu ukovrčanu kosu.

„Luna, *korasao*, trči sada dalje. Važi?“ Blag dodir po rame-nu, okreće je. Dok klizi dalje, čuje kako on govori kelnerici: „Mom sinu se više ne sme služiti alkohol. Razumeš? Neću dozvoliti da pijan pravi budalu od sebe pred svima. Može da radi šta mu je volja privatno, ali ne dam da sramoti porodicu. Dopre li jedna jedina kap blizu njega do kraja dana, sve ću vas redom poslati natrag u Bairo Alto da prosite za polovni kiseonik i pijete jedni drugima pišačku. Ništa lično. Molim te, prenesi to svojim nadređenima.“

Luna voli svog čika Lukasa, voli to kako se spušta na njen nivo, voli njegove igrice, trikove i šale samo za njih dvoje, ali postoje trenuci kada je visok i dalek, u nekom drugom svetu, tvrdom, hladnom i neprijatnom. Luna vidi izraz bledeg straha na licu doseljenice i užasno joj je zbog nje.

Ruke je uzimaju, dižu visoko, bacaju u vazduh.

„Hej, hej, *anžinjo!*“

I hvataju je dok pada laka kao pero, a haljina sa božurima joj se širi oko lica. Rafa. Luna se privija uz oca.

„Hej, hej, čik pogodi ko je upravo stigao. *Tija* Arijel. Da odemo da je nađemo?“ Rafa steže Luninu ruku i ona žustro klima glavom.

U svojoj ubistvenoj haljini, Arijel Korta stupa sa stanice u ve-
liki vrt Boa Viste. Slojevi njene *Balensijagine* haljine iz 1958.
lebde pod lunarnom gravitacijom kao latice. Od gostiju koji
se tiskaju u grupama čuje se žamor. Arijel Korta. Svi su čuli
za slučaj Alajum protiv Filmusa. Luna skakuće do svoje tije.
Arijel grabi bratanicu usred skoka, okreće je oko sebe dok Luna
oduševljeno krešti. Sad stiže i njena madrinja Monika. Topli
zagrljaji, poljupci. Amanda Sun, Lukasova žena. Lusika Asa-
moa, Lunina majka. Sâm Rafa hvata sestru i diže je u vazduh
tako da ga ona moli da pazi na njenu haljinu. Njegova druga

oko Rejčel Makenzi je u Kraljici Juga sa njihovim sinom Robsonom. Ona nikada nogom nije kročila u Boa Vistu. Arijel je drago što Rejčel nije tu. Postoji spor među njima, a Makenziji su zlopamtila. Zatim: mladi Mesečev trkač lično. Nespretna je, smeten sa svojom tijom kako to nikada nije sa drugovima i drugaricama. Njen prst načas počiva na njegovom amblemu Dona Lune, što privlači njegov pogled odgovarajućem simbolu na njenoj kitici: *zamisli me nagu, prekrivenu mrazom, kako trčim po golom Mesecu.*

Onda nameštenici porodice: Elen de Braga, šefica finansija – ostarila je otkad je Arijel poslednji put bila u Boa Visti – i stari, čestiti Eitor Pereira, šef obezbeđenja. Naposljetku stiže i Lukas. Ljubi sestru s topline. Ona je jedina od sve braće i sestara koju Lukas smatra sebi ravnim. Šapat: želi da razgovaraju nasamo. Arijelina ruka u rukavici lako grabi blu mun sa poslužavnika u prolasku.

„I kako je ove sezone u Meridijanu?“, kaže Lukas. „Prosto nemam dovoljno vremena da odletim tamo.“

Arijel zna da njen brat misli kako ona nije lojalna čim je odabrala pravo umesto *Korta helija*.

„Izgleda da sam slavna. Nakratko.“

„Čuo sam nešto o tome. Tračevi i glasine.“

„Više je glasina nego kiseonika, više tračeva nego vode.“

„Čuo sam i da delegacija *Kineske energetske investicione korporacije* dolazi na *Svetom Petru i Pavlu*. Govorka se o petogodišnjem ugovoru o otkupu proizvodnje *Makenzi metala*.“

„I ja sam čula nešto slično.“

„Takođe sam čuo da Mesečev Orao priređuje zabavu za njih.“

„Tako je. I da, pozvana sam.“ Arijel zna da je mreža njenog brata za prikupljanje informacija dovoljno moćna da sazna za njeno privatno ćaskanje sa sudijom Nagai.

„Oduvek si umela vešto da se baviš društvenom politikom. Zavidim ti na tome.“

„Šta god da je posredi, Lukase, ne.“

Lukas diže ruke u gestu *mea culpa*.

„Samo sam ponovio nekoliko glasina koje sam čuo.“

Arijelin smeh je srebro, ali Lukas je uporan, Lukas je čelik, Lukas ju je uhvatio u zamku. I tada, u naletu biberaste lunarne prašine, stiže spasitelj.

Možda još mesa. Možda da popije malo soka. Lukas je zarobio tiju Arijel. Čika Lukas je dosadan kada govori drugoj osobi tako primaknutog lica. Tada se njene oči šire, usta razvlače. Ona cikne od uzbuđenja.

Čovek u spoljnom odelu korača jarugom. Kaciga mu je pod miškom, u levoj ruci mu je ranac za boravak na površini. Stopala su mu u čizmama, a spoljno odelo pripijeno uz kožu šareni je pačvork logotipa i traka za vidljivost, navigacionih lampica i trkačkih znački. Njegov pratilac se pojavljuje, piksel po piksel, dok on stupa u mrežu Boa Viste. Sa njega pada prašina; sporo taloženje srebrnastocrnog traga.

„Karlinjose!“

Karlinjos Korta vidi kako bratanica hita da ga zagrlji i stupa unazad, ali ona naleće na njega, grabi ga za noge, podiže ogroman oblak prašine koji se kao čađ spušta na njenu divnu haljinu sa božurima.

Dva koraka iza Lune dolazi Rafa. Razmenjuje tobožne udarce, dodire zglavcima, sa mlađim bratom.

„Došao si preko površine?“

Karlinjos pruža kacigu kao dokaz. U svom skrpljenom odelu i sa začinskim, barutnim mirisom lunarne prašine na sebi, on je pirat na koktel-prijemu. Ispušta svoj ranac i grabi blumun, ispija ga na eks.

„Da ti kažem nešto, posle dva sata na motoru, dok piješ sopstvenu pišaćku...“

Rafa odmahuje glavom kao da se divi toj bezumnosti.

„Ubiće te ta glupava vožnja motora. Možda ne danas, možda ne sutra, ali jednog dana Sunce će buknuti, a ti ćeš biti na površini, na motoru terencu pet sati daleko od svega. I tako će da sagori. Tvoje. Karioka. Dupe.“ Svaka reč naglašena je bockanjem u rame.

„A kad si ti poslednji put bio gore, na površini?“ Karlinjos tobože udara brata u stomak. „Šta je sad pa ovo? Stomačina. Nemaš kondicije, *irmao*. Moraš da se dovedeš u red na površini. Previše često prisustvuješ sastancima. Mi smo rudari helijuma, a ne računovođe.“

Najstariji i najmlađi sin porodice Korta obožavaju sport. Karlinjosova strast je vožnja terenskog motora. On je pionir ekstremnog sporta. Razvijao je motore, preudešena odela. Probijao je puteve po celim Apeninima na Moru kiše¹⁰ i osnovao trku izdržljivosti preko Mora vedrine¹¹. Rafin sport je bezbedniji i podobniji za unutrašnjost. On je vlasnik tima za LHL rukomet. Kotira se dobro u Premijer ligi. Rafa deli maniju svog šuraka Džejdena Ven Suna, vlasnika *Sunčevih tigrova*. Oni se takmiče sa humorom i žestinom.

„Ostaćeš na prijemu?“, pita Rafa.

„Nagradio sam sebe odsustvom.“ Karlinjos je proveo tri lune napolju na Trankvilitatisu, u lovu na helijum.

„Dođi na utakmicu. Trebalo bi da vidiš šta radimo.“

„Gubite, koliko čujem“, kaže Karlinjos. „Gde je Mesečev trkač? Čuo sam za malog Asamou. Dobro je to uradio. Ako ikad bude pozeleo posao napolju, mogao bih da ga iskoristim.“

„Takav život Lukas nije isplanirao za njega.“

Dva koraka iza Karlinjosa je drugi mladić u spoljnom odelu, tamnopus onoliko koliko je Karlinjos svetao, sa divnim jagodicama i uskim očima lovca.

¹⁰ Lat.: *Mare Imbrium*, Mesečev krater s prečnikom od 1.145 km. (Prim. prev.)

¹¹ Lat.: *Mare Serenitatis*, zatamnjeni bazaltni region na Mesecu, prečnika 674 km. (Prim. prev.)